

Hij had zijnen werkkring aan de Hooge School te *Göttingen*, waar hij 21 jaren Hoogleeraar is geweest, angevangen met een Programma over den Drievoet van *Delphi* (*de tripode Delphico*): met een onderzoek over dat zelfde *Delphi* heeft hij zijne loopbaan geëindigd. Naar *Italië*, *Sicilië* en *Griekenland* zich hebbende begeven, om op den Clasfischen bodem zelven onderzoekingen te doen, was het te *Delphi*, waar hij, met al te veel drift en inspanning aan de brandende zonneshijn zich blootstellende, om opfchriften en andere overblijffelen der Oudheid na te sporen en af te teekenen, door eene kwaadaardige koorts werd aangetast, welke hem, naar *Athene* overgebragt, op den 1sten Augustus des vorigen jaars, in den ouderdom van 43 jaren, deed bezwijken. Zijn stoffelijk overschot is te *Athene* begraven in de beroemde *Akademie*, naast den vermaarden heuvel *Kolωνος*, met de aanwijzing van welks juiste ligging OTFRIED MULLER, als had hij een duister voorgevoel gehad van het lot dat hem wachtte, een gefchrift had befloten, 'twelk hij te *Göttingen* had achtergelaten en 'twelk na zijnen dood geplaatst is voor de Lijst der Winter-voorlezingen der *Göttingfche* Hooge-School, waarvoor het bestemd was.

Behalve OTFRIED MULLER te *Göttingen*, verloor de Derde Clasfe van hare Korrespondenten den Heer R. W. J. BARON VAN PABST tot *Bingerden*, in 's *Gravenhage*, Kommandeur der Orde van den Nederlandfchen Leeuw en Lid van den Raad van State. Door eene Lofrede op ERASMUS en door een betoog over den invloed der Kruisvaarten op den toefland van de Burgermaatschappij in ons *Vaderland*, de eerste bij de Hollandfche Maatschappij van Fraaije Kunften en Wetenfchappen, het laafte bij het *Utrechtsch* Genootfchap bekroond, heeft hij zich als Schrijver en Gefchiedvorfcher gunftig doen kennen. In ftaatsbetrekking heeft hij, door een voorbeeld te geven van belangftelling in grondige geleerdheid en door fteeds aan te dringen op derzelve bevordering, meer nut gedaan dan bepaaldelijk aangewezen of met woorden in het licht kan gefeld worden.

De Vierde Clasfe verloor van hare Leden den Heer P. DE VOLDER te *Gend*.

mengebragt, bijzonder over de bijvoegselen tot hetzelfde. Opmerkelijk was de scherpzinnigheid, met welke, door vergelijkingen van onderscheiden voorkomende woorden, de geleerde navorscher wist te geraken tot bepaalde slotsommen, en dat wel in eene hem onbekende taal; slotsommen, waarvan de juistheid later, ook door erkenenis van den Heer DOEFF zelven, meer en meer is gebleken ¹. Doch ik moet mij tot deze mededeeling bepalen. Wie HERINGA was in het eigenlijk vak zijner studiën, dat der Godgeleerdheid, welken rang hij onder Nederlands uitstekendste Theologen bekleedde, is hier de plaats niet te bepalen; deze taak is door anderen met goed gevolg reeds volbragt, en aan HERINGA verdiende hulde bewezen.

Uit hare Correspondenten mist de Klasse den Baron VAN PABST TOT BINGERDEN, Schrijver eener Lofrede op ERASMUS, in 1812, en eener Verhandeling over den invloed der Kruisvaarten op de Burger-maatschappij in ons Vaderland, in 1814 uitgegeven. Het was ook omstreeks denzelfden tijd, en wel in 1813, dat hij onder de Correspondenten der Klasse werd opgenomen. Het schijnt, dat de voortdurende behandeling van Staatszaken, tot welke hij als Lid van den Raad van State geroepen werd, hem naderhand van de beoefening der Letteren heeft afgetrokken. Ten minste latere blijken van zijne wetenschappelijke werkzaamheid zijn mij niet bekend. Dat hij echter Wetenschappen en Letteren op hoogen prijs bleef stellen, bewees hij, zoo op andere wijzen, als bijzonder als Lid van de Staatscommissie voor het Onderwijs, die in 1829 in 's Gravenhage was bijeengeroepen, waar hij, ook in vereeniging met andere Geleerden, Leden dezer Koninklijke stichting, zich deed kennen als voorstander van grondige vaderlandsche geleerdheid en kennis tegen oppervlakkigheid en het onbepaald huldigen van buitenlandsche instellingen, waarnaar de strekking, bijzonder tijdens onze vereeniging met België, niet zelden moest bestreden worden.

Maar nog een' ander harer Correspondenten betreurt de Klasse in het afsterven van den beroemden KARL OTFRIED MULLER, een

¹ Vgl. J. HERINGA, ELISZ., door H. DOUMAN. Utrecht, 1840. bl. 133 volg.